

שיעור ה: שניים אדוקים בשמר בהקשר המשנה

דף ב ע"א

תוכן:

- א. תמיהות בעניין השוואת שטר לטלית
ה'אוחזין' בשטר איננו ראה על הפירעון
האחיזה בשטר ולא בחוב
הצורך לומר כאן שבשטר החלוקה יכולה להיות אמת
פסיקת 'כדא"ג' בשטר
- ב. ביאור משמעות האחיזה בשטר
ביאור רמב"ן תמוה
- ג. ביאור הגר"ח הלוי
יסוד הגר"ח ב'שטרך בידי מאי בעי'
ביאור עניין האחיזה בשטר לפי"ז
- ד. קושי בהבנת הגר"ח
קושי על הבנת הגר"ח מהתוספות
ביאור
- ה. תוספת ביאור בדברי תוספות
חלק מההבנות בתוספות בחלוקת טלית קשות כאן
ביאור כוונתם
- ו. ביאור החזו"א
מוחזקות בשטר הינה מוחזקות בחוב
תשובת הרשב"א
- ז. הסיבה שתוספות נכנסים לבאר עניין השטר

מקורות

סוף תוספות ד"ה "ויחלוקו"

סוף תוספות ד"ה "ההוא" בב"ב לד

הרמב"ן בקו"א לכתובות דף יט ע"א בסוף דבריו

הגר"ח על הש"ס ('סטנסיל') סימן קטו

תוספות בכתובות דף כא ע"א ד"ה "הוציא"

'מלחמות' לסוף ב"ב ביחס לרי"ף שהביאו תוספות הנ"ל

קוב"ש לב"ב אות תרו

חזו"א בחלק אה"ע סימן עב אות ז

תשובות הרשב"א המיוחסות לרמב"ן בחלק ב סימן רנד

סוף 'אבן האזל' ל'משפטים' בהשמטות ומילואים עמוד 86 ד"ה "ועכשיו"

א. תמיהות בעניין השוואת שטר לטלית

ממשיכים תוספות: "וכן שנים אדוקים בשטר דמדמי לקמן (דף ז.) למתניתין משום דשניהם אדוקים בו דהחלוקה יכולה להיות אמת דאפשר שפרע לו החצי ובמנה אין דרך שיקנה החצי אחרי שהוא ביד חבירו, אבל בארבע אע"ג דאפשר שהיא של שניהם כיון דאין מוחזקין בו הוי דינא כל דאלימ גבר וכו'".

מספר דברים דורשים עיון בדבריהם אלו:

ה'אוחזין' בשטר איננו ראה על הפירעון

תוספות מביאים את הגמרא "שניים אדוקים בשטר - מלוה אומר שלי הוא ונפל ממני ומצאתיו ולוה אמר שלך הוא ופרעתי לך, יתקיים השטר בחותמיו דברי רבי וכו' וגבי ליה מלוה כוליה, ולית ליה מתניתין שניים אוחזין וכו'?!".

מציינים תוספות שהגמרא בדף ז מדמה את "שניים אדוקים בשטר" לטלית שבמשנה ומבינה שהדין בשטר צריך להיות זהה לדין שבמשנה, א"כ, נמצאנו למדים שגם הסיבה לדין במשנה שהיא "אוחזין", לשיטת תוספות, קיימת גם בשטר, והנה, בעוד שביחס למנה שלישי התקשו תוספות וטרחו לבאר כיצד יש בו מצב של 'אוחזין', הרי שבשטר תוספות כלל לא התקשו, שהרי המלוה והלוה באמת אוחזין שניהם בשטר.

אולם, הלומד ניצב משתומם! כיצד תוספות בפשטות ראו כזה דמיון בין האחיזה בשטר לאחיזה בטלית, כאשר הדברים לכאורה כ"כ שונים?

מדוע הם שונים?

לפי הבנת 'קובץ-שיעורים' ח"ב בתוספות, שפסק 'יחלוקו' מבוסס על הראיה שיש באחיזה, שהאחיזות עצמן אומרות ומורות שלכ"א יש חצי, לא מובן כלל כיצד מאחיזת שניהם בשטר ישנה ראה שפרע לו חצי.

ישנו ויכוח בין המלוה ללוה האם היה פירעון או לא, ואין הוויכוח למי שייך הנייר, אלא שההשלכה של השאלה, אם אכן היה פירעון, היא לגבי השטר, דאם השטר לא פרוע הרי הוא שייך למלוה ואם נפרע הוא נמסר ללוה וא"כ מה בכלל מורה עניין האחיזה בשטר לגבי הוויכוח ביניהם אם פרע? לכאורה כלום! א"כ, מדוע שיהיה הדין 'יחלוקו'? מה כן עומד לפתחנו? כאשר המלוה אוחז לבדו בשטר לא יכול הלוה לטעון פרעתי,

שהרי "שטרך בידי מאי בעי" (ב"ב דף ע) שעניינו, בפשטות, הוכחה שהלווה לא פרע, דאם פרע היה השטר עובר אליו ונמצא כעת אצלו, ממילא כעת, כשהשטר איננו ביד המלווה לבדו אלא ביד שניהם, השאלה היא האם מצב בו הלווה אוחד בשטר יחד עם המלווה יש בו עדיין הוכחה של "שטרך בידי מאי בעי" לומר שהלווה לא פרע או לא, ולכן שאלת המוחזקות איננה רלוונטית כאן אלא שאלת הראיה והיא צריכה להיות הנידון!

כמובן שאין סברא לומר שמכיוון שבמקרה שהמלווה מחזיק לבדו את השטר יש בזה ראיה שהלווה לא פרע, לכן כשמחזיק המלווה חצי שטר ישנה חצי ראיה על הפריעה, שהרי אין מושג של 'חצי הוכחה', כמו"כ גם ראיה שלימה על פריעת חצי אין, שהרי אם היה פורע לו חצי היו כותבים שובר או שטר חדש על חצי הסכום וא"כ אין המוחזקות ממלאת כאן תפקיד כלל.

האחיזה בשטר ולא בחוב

השאלה אף יותר קשה, לא רק שעניין הראיה שבאחיזה, לכאורה, לא קיים בשטר, אלא שכל מושג אחיזה בשטר אינו דומה לאחיזה בטלית ולכן אף אם לא נלמד בתוספות כקוב"ש אלא כשאר ההסברים שהעלנו בהם, ג"כ לא יהיה מובן הדמיון לשניים אדוקים בשטר. מדוע?

הרי במשנה אחיזתם היא בטלית עליה מתווכחים ואחיזתם בטלית אומרת משהו לגבי בעלותם וכפי ההסברים השונים, אם מצד שאומרת דין להשאיר אצלם או שמורה על בעלות שניהם או מונעת מלפסוק כדא"ג או יוצרת מוחזקות דינית, אולם בשטר האחיזה בנייר השטר לכאורה איננה אחיזה בחוב וא"כ אינה אומרת כלום ביחס לפירעון החוב!

הצורך לומר כאן שבשטר החלוקה יכולה להיות אמת

כאמור, לא נדרשו ולא התייחסו התוספות לבעיות הנ"ל, לעומ"ז התייחסו לשאלת 'חלוקה יכולה להיות אמת' שדרושה לפי הבנתם את הסוגיה בדף ג, ויל"ע מדוע בכלל תוספות נחתו כאן לבאר כיצד בשטר החלוקה יכולה להיות אמת? הרי את היסוד לפיו צריך שהחלוקה תוכל להיות אמת הוציאו תוספות מדברי הגמרא בדף ג ע"א, וכי כאן המקום לבאר את שניים אוחזין בשטר שבדף ז ביחס לתירוץ הגמרא בדף ג? וכי פה ראינו שצריך חלוקה יכולה להיות אמת?!

פסיקת 'כדא"ג' בשטר

בסוף ד"ה "ההוא" בב"ב לד, שכבר דנו בחלקו בעבר, כתבו תוספות: "ובשטר כי אין אוחזים הוי דין כדא"ג", וזה דבר שקשה להבין שאפילו בשטר שייך דין של כדא"ג ואם גברה יד המלוה הוא יכול לגבות עם השטר והלווה אינו יכול לטעון פרעתי וכי תהיה אז הוכחה של "שטרך בידי מאי בעי" כאשר המלווה חטף את השטר?

ב. ביאור משמעות האחיזה בשטר

ביאור רמב"ן תמוה

הרמב"ן בקו"א לכתובות דף יט ע"א בסוף דבריו, אומר שמלווה שמחזיק שט"ח על אדם ואומר שהשטר הוא שטר אמנה ובה למעשה חב לאחרים שהוא, המלווה, חייב להם והיו יכולים לגבות מדין 'שיעבודא דר"נ', אע"פ שיש לו מיגו שהיה אומר פרוע הוא, אינו נאמן דהוי מיגו במקום "חזקה מה שתח"י אדם שלו".

ויש להבין זאת, הרי המלווה אינו טוען שהשטר אינו שלו אלא רק בא לומר שלא הייתה הלוואה ואין באמת חוב, וא"כ מה שייכת חזקה מה שתח"י לעניין זה? אף אם אמנם יש הוכחה בזה שמחזיק את השטר אצלו שבאמת אינו שטר אמנה, מ"מ מה לזה ולחזקה מה שתח"י שלו?

אלא, כוונת הרמב"ן היא שהמלווה לא מחזיק בידיו סתם נייר אלא 'שטר' והשטר הוא שלו. מושג 'שטר' הינו כוח-גביה, אם הלווה פטור או כלל לא לווה, הרי שאף אם הנייר באמת עדיין של המלווה, מ"מ כוח הגביה כבר איננו שלו וא"כ נכון להגדיר שהשטר כבר אינו שלו. נמצא שהחזקה האומרת שמה שמחזיק זה שלו אומרת שלא רק הנייר שלו אלא גם ה'שטר' שלו, היינו כוח הגביה וא"כ ע"כ אמרנו שהשטר בר פירעון.

כדי לבסס עיקרון זה ש'שטר' הכוונה איננה לנייר אלא לכוח הגביה שבו, נלמד את דברי הגר"ח.

ג. ביאור הגר"ח הלוי

יסוד הגר"ח ב'שטרך בידי מאי בעי'

יסוד מפורסם של הגר"ח בספר חידושו על הש"ס ('סטנסיל') סימן קטו הוא הבנה חדשה ב'שטרך בידי מאי בעי'.

הגר"ח אומר שהחזקה של 'שטרך בידי מאי בעי' איננה בגדר הוכחה לכך שהלווה לא פרע, מכך שלא לקח חזרה את השטר מהמלווה, אלא היא דין מדיני השטר של כוח השטר, דין שאומר שמלווה שמוציא שטר על הלווה הרי זה מ'זכויות השטר' שבידו שלא יכול הלווה לטעון נגד השטר ולומר שפרע, וכמו שאם אמר לו 'אל תפרעני אלא בעדים' אינו נאמן לטעון 'פרעתי' שהרי כך הותנה ביניהם, כמו"כ לא יהיה נאמן הלווה כל עוד השטר ביד המלווה, דזכות הנאמנות על הפירעון תהיה של המלווה.

הרמב"ם בהלכות מלוה ולווה פרק יא הלכה א מביא הלכה זו שלא יכול הלווה לטעון נגד שטר שביד המלווה, יחד עם ההלכה ש'המלווה את חברו בעדים צריך לפורעו בעדים' והרי במקרה ההוא אין הוכחה שלא פרע לו שלא בעדים, אלא שכאשר ההלוואה נעשתה בעדים נוצרה זכות ממון שלא יכול הלווה לפרוע אלא בעדים, כך לומד הגר"ח את הטעם מדוע לא יכול הלווה לטעון 'פרעתי' מול שטר, לא כראיה שלא פרע.

כמו"כ, לשון הרמב"ם שם היא שהמלווה את חברו בשטר צריך לפורעו בעדים לפיכך אם טוען ואומר פרעתי אינו נאמן, ואם היה זה בגדר ראייה לכאורה סדר הדברים היה צריך להיות הפוך, שמכיוון שאינו נאמן לומר פרעתי לכן צריך לפרוע בעדים, אע"כ שדין מלווה בשטר הוא שתהיה פריעה בעדים דוקא.

הגר"ח מבאר בזאת גם את דין שטר בכת"י שכתוב בתוספות בכתובות דף כא ע"א ד"ה "הוציא" בשם הרי"ף ולפיו מלווה שמוציא כת"י הלווה - לא אומרים לגביו חזקת 'שטרך בידי מאי בעי' ונאמן הלווה לומר עליו פרעתי. אם עניין החזקה היה הוכחה שהלווה לא פרע, הרי שמסתבר שכמו שאדם לא משאיר שטר חתום פרוע אצל השני, הוא גם לא משאיר כת"י אצל השני, אולם אם כאמור זה מזכויות השטר הרי שמכיוון שכת"י אינו בגדר 'שטר' לא ינהגו בו זכויות שטר.

אולם עיין ב'מלחמות' לסוף ב"ב שביאר ברי"ף דבאמת אין הלווה נמנע מלהשאיר שטר בכת"י אצל המלווה גם לאחר שפרע, וז"ל: "והטעם שכיון שאינו גובה מן המשועבדים אין מקפידין עליו ומניחין אותו ביד מלוה אע"פ שהוא פרוע ואין נוהגין כן בכתב ידי עדים מפני שיש לו קול וזיילי נכסי דלווה שהרי גובה מן המשועבדים" וכ"ה בנמו"י שם וזה שלא כגר"ח הנ"ל, וכך אף נראה מהמשך דברי תוספות שם שהביאו את ר"י שחלק על הרי"ף וטען "מנין לו זה החילוק כי סברא הוא דבכל שטר אינו רגיל לפרוע עד שיחזיר לו שטרו" מכאן שלמד ברי"ף שכוונתו לעניין הראיה, אולם יתכן שבזה גופא חלק הרי"ף.

ביאור עניין האחיזה בשטר לפי"ז

נמצא לפי יסוד הגר"ח הנ"ל שהוויכוח בין המלווה ללווה כאשר המלווה אוחז בחציו של השטר איננו בשאלה האם יש ראייה מתפיסה כזו בשטר על כך שלא היה פירעון, אלא הוויכוח הוא על כוחו של השטר למנוע טענת פרוע ע"י הלווה, כוח התלוי בשאלה של מי השטר. השאלה איננה של מי הנייר של השטר אלא של מי כוח הגבייה, הכוח הטמון בשטר. מוחזקות שניהם היא בשטר וא"כ זה כטלית שגם שם האחיזה דרושה לשם הפסק של מי הטלית וכמו כן כאן של מי השטר.

אחרי כותבי את הדברים הראני ידידי הרב א. וייץ שליט"א את דברי קוב"ש לב"ב אות תרו שכתב "וגבי שניים אדוקים בשטר מדמי ליה בגמרא בב"מ ז לשניים אוחזין בטלית ולדברי הרשב"א (שלמד כמלחמות הנ"ל בסוף ב"ב) קשה, דהא לענין טענת פרוע שטר לא מעלה ולא מוריד, והכל תלוי בחזקה, וא"כ ליחזי אנו, בשטר ששניהן אדוקין בו, אי שייך בזה חזקה או לא, ומה ענין זה לשניים אוחזין בטלית, אבל אם נפרש דזהו מדין וכח השטר דמי שתפוס בו זוכה, שפיר דמי לאוחזין בטלית".

לפי"ז גם נבין את דברי תוספות בב"ב שגם בשטר יהיה דין של כדא"ג.

ד. קושי בהבנת הגר"ח

קושי מהתוספות על הבנת הגר"ח

לפי הסבר הגר"ח נמצא שהאחיזה שלהם היא ב'כוח הגבייה' שבשטר ואותו אנו חולקים, את כוח הגבייה שהוא משמעות השטר, אולם עניין ה'חלוקה יכולה להיות אמת' שתוספות הוסיפו, שכתבו שבשניים אדוקים בשטר החלוקה יכולה להיות אמת דאפשר

שפרע לו החצי, הוא לעניין החוב עצמו, שמה שחצי חוב נשאר אצלו וחצי פורע זה יכול להיות. וקשה, שהדבר אותו חולקים בגלל שתי האחיזות אינו החוב אלא כוח הגבייה ואילו החלוקה יכולה להיות אמת זהו דבר אחר - החוב! והרי לעניין השטר באמת אין החלוקה יכולה להיות אמת אלא רק לגבי החוב.

ביאור

נצטרך לומר שאה"נ מוחזקות בשטר יוצרת דין חלוקת השטר רק בתנאי שהחלוקה יכולה להיות אמת ואף שחלוקת השטר באמת אינה יכולה להיות אמת אלא רק חלוקת החוב, מ"מ מכיוון שכל הנפק"מ למוחזקות בשטר היא כלפי החוב וחלוקת השטר עניינה ליצור חלוקה בממון והרי ביחס לממון החלוקה כן יכולה להיות אמת, די בכך, דסו"ס אין זה דין שיוצר עוול.

אולם באמת נראה שי"ל דבר אחר - באמת איננו חולקים את כוח הגבייה ואומרים למלוה שיש לו חצי כוח גבייה אלא אנו חולקים את החוב עצמו וא"כ א"ש שאף עניין 'חלוקה יכולה להיות אמת' הוא בחוב.

וא"ת הרי אם האחיזה היא בשטר, ומכוח החזקת השטר בא דין 'חלוקה', הרי שגם החלוקה צריכה להיות בדבר בו אוחזין ולא בחוב?
לשם כך נוסיף כעת ביאור על הדברים.

ה. תוספת ביאור בדברי תוספות

חלק מההבנות בתוספות בחלוקת טלית קשות כאן

ביררנו לעיל את מושג 'חזקה מה שתח"י' בשטר. והנה לפי קוב"ש על שתי הבנותיו שראינו בשיעור ב, לפיהן דין 'חלוקה' בטלית מבוסס על כך שהאחיזות שלהם בעצמם מלמדות שלכ"א יש חצי טלית וכ"א מקבל חצי מכוח אחיזתו, עדיין קשה מאד להבין כאן, שהרי אין חצאים בשטר ומה הפירוש שכ"א מקבל חצי שטר?

לא נוכל לומר שיכולה החזקה לומר שנפרע חצי, שכן שטר שנפרע חצי אין פירושו שחצי שטר שלו וחצי של חברו.

אם נפרש שאין הכוונה שחצי שטר שלו, אלא שלגבי חמישים השטר שלו ולגבי חמישים אחרים הוא של חברו, עדיין יל"ע איך החזקה אומרת זאת, הרי החזקה אומרת על השטר ולא על הממון?

ביאור כוונתם

אולם לפי מה שביארנו את תוספות עפ"י הדברים שעלו מר"ת בב"ב הרי שהקומה הראשונה אצלנו היא אחיזת שניהם שאומרת על כ"א מהם שהוא בעל השטר, החזקה לא אומרת שלכ"א חצי טלית וכך אצלנו החזקה לא אומרת שלכ"א יש חצי שטר אלא אומרת להחזיק את ראובן כבעל השטר וכן את שמעון כבעל השטר, והנה במשנה למדנו שהקומה השנייה הייתה שמכיוון שכ"א מהם בעל הטלית הרי אנו כעת באים ואומרים שכ"א יקבל חצי טלית ואילו כאן בשטר איננו צריכים לומר שהקומה השנייה שבאה לפתור את הסתירה בין שני חזקותיהם תאמר שלכ"א יש חצי שטר אלא אנו יכולים לומר ישר שכלפי הממון של השטר אנו מחזיקים כ"א מהם כחצי בעלים, כי לכ"א יש חזקה על השטר ולא שהחזקה אומרת שחצי שטר לכ"א.

ו. ביאור החזו"א

מוחזקות בשטר הינה מוחזקות בחוב

החזו"א מחדש שכאשר המלווה או חזו בשטר ההלוואה הוא למעשה **אוחז בחוב** שהרי השטר הוא 'אפסרה דממונא'. בחלק אה"ע סימן עב אות ז כותב החזו"א: "...ובזה מבואר הא דאמר ב"מ ז א' דשניים אדוקים בשטר חולקין ואע"ג דעיקר ראיית השטר משום שטרך בידי, מ"מ אין עיקרו מדין ראייה ועדות אלא **שמחזיק את החוב שהלוה חייב** והלוה שטוען פרעתי חשיב **מוציא את החוב** מיד המלוה והלכך כל שזוכה המלוה בשטרא וחשיב כשטר בידו חשיב החוב כמקום וכששניהם אדוקים בשטר דכח שניהם שוה בשטר ודינם יחולקו גם בעצם החוב חשיב כמלוה ולווה מוחזקים ובחציו חשיב הלווה מוחזק ובחציו חשיב הלוה מוציא וכו'".

שלא כמו שראינו בהסבר הגר"ח לפיו **המוחזקות של שניהם היא בשטר** והוויכוח ביניהם הוא של מי השטר, הרי שלפי החזו"א **המוחזקות היא בחוב באמצעות המוחזקות בשטר**.

לפי החזו"א יובן בשופי עניין 'חלוקה יכולה להיות אמת' שאמרו תוספות שהוא באמת מתייחס לאותו הדבר שאוחזים והוא החוב, לא כבעיה שנוצרה לפי הסבר הגר"ח.

תשובת הרשב"א

היסוד לדברי החזו"א נמצא כבר בתשובות הרשב"א המיוחסות לרמב"ן בחלק ב סימן רנד בדין 'סיטראי' וז"ל: "...לפי שהשטר מוחזק הוא ביד מלוה וכאילו הממון הכתוב בו מוחזק בידו כדמשמע בההיא דשבועת הדיינים דסיטראי נינהו דאסיקנא דאי פרעיה בין דידיה לדידיה וכו' דנאמן לומר סיטראי נינהו משום מיגו דאי בעי אמר להד"ם אי נמי לא נתן לי בפירעון אלא במתנה ואע"ג דקיי"ל דמיגו לאפוקי ממונא לא אמרינן, וטעמא דמילתא משום דשטרא מוחזק הוא וכאילו ממון הכתוב בו מוחזק ביד המלוה ואוקומי ממונא הוא, הרשב"א מבאר שאין זה 'מיגו להוציא' מכיוון שכשמחזיק שטר הוא מחזיק גם את החוב, ואע"פ שאת החוב יש עדיין להוציא מהלווה, מ"מ המלווה מחזיק את החוב ע"י השטר כי כגבוי דמי.

ועיין בסוף 'אבן האזל' ל'משפטים' בהשמטות ומילואים (עמוד 86) שכתב: "ונראה לפי"מ שכתב הש"ך בסימן פב בכללי מיגו מדברי כנה"ג דמיגו לאוקמי שטרא לא הוי מיגו להוציא וכתב בטעמא דשטר העומד לגבות כגבוי דמי, ועיין בתומים שכ"כ הבעה"ת, רק דקשה דהא קיי"ל לאו כגבוי דמי וכתב כנה"ג דלכמה דברים אמרינן דהוי כגבוי, ונראה דא"צ לומר דהוי כגבוי ממש אלא דמוחזק בשטר הוי כמו מוחזק בחוב, ונכסיו משועבדים ומה שיש לחבירו טענות להפטר מן החוב מהני מיגו שלו להעמיד החוב בחזקתו".

והוסיף הגרא"ז בהמשך המכתב "ועכשיו נאמר דכמו דמהני מיגו לאוקמי שטרא ולא הוי מיגו להוציא משום דהמיגו מעמיד החוב בחזקתו, ה"נ גם להיפוך אם בא הלווה לטעון נגד השטר פרעתי אינו נאמן גם בלא ראייה דשטרך בידי מאי בעי, דעיקר החוב עומד בחזקת המלוה כל זמן שיש לו השטר דמוחזק בשטר הוי מוחזק בחוב ונכסיו משועבדים".

ז. הסיבה שתוספות נכנסים לבאר עניין השטר

שאלנו לעיל מה ראו תוספות לברר כאן איך עניין ה'חלוקה יכולה להיות אמת' מסתדר עם שניים אדוקים בשטר, והנה כבר ביארנו בשיעור שעבר שאת דברי הגמרא בדף ג היה אפשר ללמוד לא כתוספות, דבאמת לא כתוב בגמרא בפשטות שיש צורך שהחלוקה תהיה

אמת בדין יחלוקו, שהרי ניתן להבין שדין החלוקה הינו פשרה וכך באמת הבינו תוספות בשלב השאלה מ"ש טלית מארבא, וא"כ הגמרא בדף ג מתפרשת כפשוטה, ששואלת למה במנה שלישי לא נעשה יחלוקו כפשרה הרי לפשרה ל"צ אוחזין. גם תירוץ הגמרא ברור, והוא שפשרה שייכת רק בין שני צדדים, וכאשר אחד מרמה הוא אינו צד לעשות עימו פשרה ואז לכאורה אין מקום לתמוה למה בשטר כן יהיה יחלוקו למרות שאחד רמאי, מכיוון שהם שני צדדים.

אולם אחרי תירוץ תוספות, החלוקה אינה קשורה לחלוקת פשרה כשני שטרות ביום אחד אלא הכרעת הספק היא מכוח המוחזקות ורק אז קשה לתוספות למה במנה שלישי רצתה הגמרא שיהיה יחלוקו ותירצו שהם מוחזקים. כעת, אם למדו ששניהם מוחזקים הרי שאף שיש וודאי רמאי צריך להיות ג"כ דין חלוקה דיש הלכות הכרעת ספק ולא נוכל לבאר מצד שהרמאי אינו צד בפשרה, אלא תירוץ הגמרא מתפרש ע"י תוספות באופן שונה וחידושו שגם חלוקה מכוח האחיזה היא רק כשיכולה להיות אמת, וכשלא - בי"ד מסתלק. ממילא קשה עניין שניים אדוקים בשטר. רק מכוח פשט תוספות במשנה הוצרכו לומר פשט חדש בתירוץ הגמרא בדף ג ורק אז מתעוררת השאלה משטר אך לולא הסבירו את המשנה אלא למדו שזה מדין פשרה הכול היה מובן.

